UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Morlay wist niet wie je was, de sukkel, die zich zoo gemakkelijk door een vrouw laat inpalmen, maar ik wilde wel eens weten wie die Miss Allen uit zijn telegram was. En wat een verrassing voor me toen ik jou daar van de boot zag komen!"

Zijn wreede lach stak haar als de angel van een bij.

Ze zag naar zijn dwalende, bleek-groene oogen, die ze eenmaal, lang geleden, bewonderd had — o, wat een dwaas, argeloos schepsel was ze toen geweest! — en waarvan de loerende, valsche blik haar nu met afgrijzen vervulde. Ze zag zijn zwaren nek, zijn vierkante onderkaak, de dikke aderen op zijn grove, behaarde handen. En alle hoop zonk neer op den bodem van haar hart.

„Jij! hoe durf je hier komen!" riep ze, met van verontwaardiging en achterdocht trillende stem.

Hij zag haar bedaard aan, bracht zijn naar tabaksrook en whiskey ruikend gezicht licht bij het hare.

„Je ziet er nog altijd knap uit!" was alles wat hij zei, terwijl hij goedkeurend met 't hoofd knikte.

Het rijtuig had zich intusschen door de woelige drukte van West street heengewerkt en reed door de nauwe straten van Greenwich. Mary's eerste samenhangende gedachte was dankbaarheid omdat ik ontsnapt was aan den valstrik waarin zij was geraakt, haar tweede een van angst, dat ik haar misschien gevolgd was. En dan weer vervulde haar de vrees dat ik haar niet gevolgd zou zijn en haar in het beslissende oogenblik dat komen moest niet te hulp kon snellen. Want ze wist dat Hannock haar nu geheel in zijn macht had, dat hij met haar doen kon wat hij wilde, dat hij haar kwellen en vernederen zou als nooit te voren. Er was een oude schuld voor hem te vereffenen.

Nu waren Morlay en de waardevolle papieren niets meer voor haar; ze werkte niet langer plannen voor de toekomst uit, maar week angstig terug voor een topzwaar heden dat haar elk oogenblik, als een vallende muur, dreigde te verpletteren. Week na week, in Europa, had ze vizioenen gehad van een catastrofe als deze, in slapelooze nachten en dagen die als nachtmerries waren. En nu was ze over haar gekomen.

Hannock scheen haar snel heen en weer flitsende gedachten te raden; hij lachte kort en ruw en zei: „de wereld is klein, hè? Ik dacht wel dat we elkaar nog eens zouden ontmoeten."

Hij zweeg een tijd, genietend van haar radeloozen angst. Toen ging hij voort:

„Jij hebt je wraak gehad. Nu komt de mijne. Maar de mijne zal grondiger zijn. Dacht je nu heusch dat 't met me gedaan was omdat jullie den districts-attorney op me afgestuurd hadden? Neen, hoor: Hannock heeft meer dan één pijl op z'n boog. Overal heb ik vestingen om me in te verschansen, en ten slotte maak ik iedereen klein met m'n geld. Ik wind de politie tegenwoordig om mijn vinger. Nu ja, ze zoeken die papieren, omdat sommige vroegere eigenaars ervan, die ze toch eerlijk aan me verloren hebben, er na dien inval over lamenteeren, maar dat is 'n onschuldig liefhebberijtje van de Engelsche politie. Dat luwt wel."

Hij klopte Mary joviaal op de knie.

„Ze moesten eens weten dat ik die stukken hier nu vlak bij me heb! Dat heeft Morlay toch wel aardig gedaan; zoo'n beetje er mee rondreizen tot ze z'n spoor kwijt waren. Alleen wat omslachtig misschien.. En wat 'n ezel, en 'n geluksvogel tegelijk, dat-ie ze nu juist aan jou moest geven!"

Mary luisterde nauwelijks. Elk woord van hem vervulde haar met walging.

„Waar gaan we heen?" stamelde ze eindelijk.

„Naar de keurigste en best ingerichte speelzaal van heel Manhattan. Naar Sheldon's nieuwe inrichting. O, ik heb tegenwoordig overal m'n huizen. En je zult eens zien hoe we vooruitgegaan zijn! Heelemaal niet meer die primitieve boel van vroeger. Vorstelijk ingericht. En ik maak 't me lang niet meer zoo moeielijk als toen. Ik neem 't ervan. Ik leef er op los."

„Maar waarom moet ik mee? Ik zal je die papieren geven — maar laat me dan gaan!"

Ze tastte naar 't pakje dat ze in haar blouse verborgen had, maar Hannock hield haar hand tegen.

„Heelemaal niet noodig. Ze zitten daar veilig. 'n Kwart millioen ben je waard op 't oogenblik. Dat vind ik wel 'n aardige gedachte. En waarom je meegaat? Wel, om voor me te werken. Als straf. En ook omdat je handig bent en 't vak goed kent en me van dienst kunt zijn. En omdat je er aardig uitziet." Hij lachte valsch, en zijn groene oogen leken haar die van een slang. „Neen, van mij kom je niet meer af!"

Mary zag om zich. Wanneer ze zich met een sprong uit 't portier wierp...? Het zou gevaarlijk zijn, maar alles was beter dan dit. Door een kier van het gordijntje zag ze naar de drukke straten van de city; het rijtuig reed zoo snel langs de tramrails dat de voetgangers haastig uitweken en de razende cab verwonderd nastaarden.

Met een snelle handbeweging opende Mary de deur en gilde den koetsier toe stil te houden. Maar hij reed door als had hij niets gehoord.

Ze gevoelde Hannock's vellen greep aan haar schouder, maar ze rukte zich los en schreeuwde nogmaals. Een paar straatjongens holden het rijtuig achterna, riepen den voorbijgangers verwarde dingen toe van „dieven" en „moordenaars".

Hannock had nu de hand om haar hals geklemd en trachtte haar 't schreeuwen te beletten, maar ze sloeg hem met de volle vuist tusschen de oogen, en nauwelijks had hij haar losgelaten of uit alle macht riep ze opnieuw om hulp.

Even verminderde het rijtuig zijn vaart, toen een volgeladen vrachtwagen de straat versperde; van dat oogenblik maakte een politieagent gebruik om de paarden naar den teugel te springen. Hij werd een eindweegs meegesleept, maar ten slotte bracht hij de dieren tot staan. Eer hij het rijtuigportier kon openen had zich een dichte menigte om het geval verdrongen.

Maar terwijl de agent zich met vuisten en ellebogen een weg baande, kwam in razende vaart een tweede rijtuig aanstuiven, hield midden in den menschendrom stil. Eindelijk! Ik had de hoop bijna opgegeven ze ooit in te halen, totdat het toeval me te hulp kwam. En nu drong ook ik door de omstanders heen, totdat ik vlak tegenover Mary kwam te staan. Maar de blinde angst voor Hannock moest wel diep in haar geworteld zijn, want met haar vuisten sloeg en duwde ze me weg, als om mij te dwingen uit zijn bereik te blijven.

Deze onberedeneerde, welbeschouwd dwaze handelwijze, haar door een zenuwachtige overspanning ingegeven, was echter het begin van een ongedachte ontknooping.

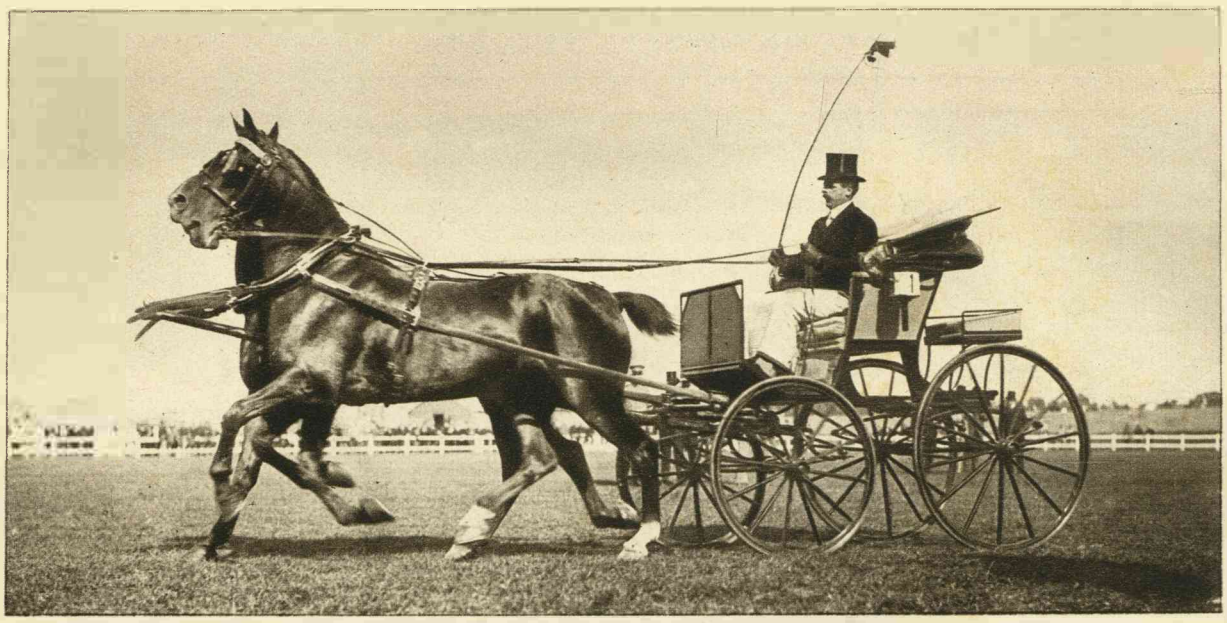
Terwijl de agent haar polsen greep en haar stevig vasthield, mijn pogingen om bij haar te komen met stevige duwen van zijn ellebogen en zijn schouders afwerend, zag ik in het rijtuig de loerende oogen van Hannock strak op mij gericht. Dat gezicht maakte me dol, en ik vloog op den agent aan en riep: „die vrouw moet met me mee!"

Toen kwam een plotselinge ingeving over Mary.

„Ik zal 't hem geven, agent — als hij maar geen scène maakt!" En ze greep naar 't pakje in haar blouse. „Hij kan den heelen rommel krijgen, dáár, alles — als ie me dan verder maar met rust laat!"

Het was een van Mary's geniale invallen, en ik begreep dat ik mijn rol in het stuk behoorlijk moest meespelen.

„Achteruit, jullie!" snauwde de politieman die Mary losgelaten had, tegen 't opdringend publiek, en aan Hannock, die met een dreigend gebaar halverwege uit 't rijtuig kwam, liet hij zijn revolver zien.

CONCOURS HIPPIQUE TE 'S-GRAVENHAGE.

Te 's-Gravenhage is van 13—15 Augustus een Concours Hippique gehouden, georganiseerd door de Vereeniging tot bevordering der Paardenfokkerij in Nederland. Hoewel het aantal concours-dagen en prijzen aanzienlijk kleiner was dan vorige jaren, was de deelneming aan het concours zeer bevredigend. — Wij geven hierboven den heer Heuf Cellendonk, te Avezaath, met zijn tweespan; een der prijswinners. *(V.F.B.)*

HOOGE GASTEN OP HET CONCOURS HIPPIQUE.

H.M. de Koningin, Z.K.H. de Prins en H.K.H. de Koningin-moeder, die op 14 Augustus het concours met hun bezoek vereerden. *(V.F.B.)*

Minister Bosboom in 'n vertrouwelijk gesprek met Generaal Snijders gedurende het concours. *(foto Rembrandt)*

CONCOURS HIPPIQUE TE 'S-GRAVENHAGE.

Een interessant nummer van het Concours Hippique op Zaterdag 14 Augustus: het voorrijden van militaire bespanningen der veldartillerie, onder commando van luit.-adj. T. J. H. Steur. *(V.F.B.)*